

Az utolsó futam

Aznap, 1933. május 11-én délután galoppverseny volt Budapesten. Ezért is történhetett meg, hogy Óbudán, a Mókus utcai Kéhli borozóban még hat óra tájban is üres volt az asztalfő Krúdy Gyula társaságában. A „rezesorru” Kerekes Aladár (társai akkoriban ünnepelték meg abból az alkalomból, hogy már húsz éve nem dolgozik) az ötödik zöldszilvánis pohár után meg is jegyezte: „Teremtöm, mi lesz a cechemmel?”

„Van még hitele a gazdinál Kerekes úrnak” — szólalt meg a háta mögött Pista pincér (nemrég hunyt el tisztességben!) —. Különben is Krúdy úr hamarosan itt lesz.

A többiek, Mezey nyugálmányú bíró, Hargittay Pista bácsi hírlapíró, Boross Ferenc tanár és novellista, no meg az elmaradhatatlan Szekula Jenő kórusban helyeselt Pistának. Ő meg közben kilépett a kocsmá elé, hogy figyelje a fiáker közelítő hangját. Már alkonyodott, amikor a Kiskorona utca felől felhangzott a lópaták ütemes csattogása. A „Nagyúr”, miként kedvelt primása, győri Parádi Józsi emlegette Krúdyt, szokatlanul járadt tekintetű volt, és sétabotjára is szüksége volt, amikor letelepedett az asztalfőn.

— „Milyen napod volt, Gyulám?!” — törte meg a csendet Kerekes.

— „Nem lehet már ezer koronát nyerni még favorittal sem, mint 1913-ban Siófokon az autszájder Festetich kanccával. Pedig megvártam az utolsó futamot is...”

Mindössze ez lett a véleménye a napról, s a versenyről. És ezúttal nem is kíváncsiskodott. Még Babay Jóska sem nógatta „hazudozásra”. Pedig az asztalvégen ülő fiatal író ugyancsak várta már, hogy szót kapjon. Esti harangszókor Krúdy felállt: — „No, tegyük el magunkat holnapra!” — Így búcsúzott. Hazasétált a szomszédos Templom utca tizenötbe, utolsó otthonába. És 12-én hajnalban már nem élt...

(szabó)